

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. Търговище , 12.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, VII СЪСТАВ в публично заседание на
деветнадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Боряна С. Петрова

при участието на секретаря Красимира А. Кирилова
като разгледа докладваното от Боряна С. Петрова Гражданско дело №
20203530101087 по описа за 2020 година

*Производството е образувано по предявен установителен иск за
съществуване на вземане с правно основание чл.422,ал.1 вр. чл.415,ал.1 от
ГПК, във вр. с чл. 79,ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.286 от ТЗ.*

*Ищецът твърди в исковата си молба, че с ответника са имали
облигационна връзка по силата на сключен договор за мобилни услуги от
дата 22.06.2017г., сключен за мобилен номер 0899847658 с избрана
абонаментна програма Тотал 24.99 лв., като при възползване от
преференциални условия на оператора ответникът е взел мобилно
устройство LENOCO C2 Blak на изплащане посредством 23 месечни
лизингови вноски в размер на 5.19 лв. всяка, съгласно уговорения погасителен
план по лизинговия договор. Твърди, че ответникът е потребил и не е
заплатил мобилни услуги за периода 25.06.2018г. -24.09.2018г., на обща
стойност 133.59 лв., за което са издадени съответните фактури. За
закупеното мобилно устройство също не е заплащал дължимите лизингови
вноски, за периода месец ноември 2018 г. до месец май 2019 година на
стойност 36.33 лв. Неизпълнението на тези задължения, е довело до
прекратяването на договора от страна на оператора-ищеца. Поради
неизпълнението на абоната да заплати в указаните срокове дължими към
оператора месечни плащания, довело до предсрочното прекратяване по вина
на абоната на индивидуалния му абонамент за ползвания мобилен номер, на
основание чл.12, ал.2 от Общите условия към договора за лизинг за
предсрочно изискуеми са обявени лизинговите вноски, за посочения период.
Ответникът не е погасил задълженията си по цитираните договори,
представляващи абонаментни такси, използвани услуги, както и лизингови
вноски на закупеното от него устройство, поради което ищецът се е
снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, връчена на длъжника в
хипотезата на чл. 47,ал.5 от ГПК, поради това и съгласно дадени указания е
предявил настоящия иск. Моли съда да постанови решение, с което да*

признае за установено съществуване на вземането му от ответника, в размер на 133.59 лв., представляващи незаплатени далекосъобщителни услуги за периода от 25.06.2018г. -24.09.2018г., както и вземане в размер на 36.33 лв., представляващи неизплатени лизингови вноски за мобилно устройство LENOCO C2 Blak, за периода ноември 2018 г. до месец май 2019 година, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното плащане на задължението. Претендира да му бъдат заплатени и направените в настоящото производство разноски и тези сторени в заповедното такова.

В срока и по реда на чл. 131, ал.1 от ГПК, ответникът, чрез назначения му особен представител оспорва исковете по размер. Оспорва приложените фактури, с твърдение, че не са годно доказателствено средство за съществуване на задължението.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните е съществувало облигационно правоотношение, възникнало по силата на сключен Договор за мобилни услуги. Освен тези договори между страните поражда и облигационна връзка и сключения договор за лизинг, по силата на който ответникът е закупил и мобилно устройство, марка LENOCO C2 Blak. По тези договори на ответника са предоставяни мобилни услуги, за което са издавани съответните фактури, приложени по делото. Приложени са и фактури, които остойностяват, предоставените услуги на ищеца.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи: Настоящото производство е за установяване съществуването на вземане в размер на 133.59 лв., представляващи стойността на доставени и ползвани от ответника мобилни услуги, по сключен между страните договор, както и за сумата от 36.33 лв., представляваща дължими лизингови вноски по сключен между страните договор за лизинг. За това задължение в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 521/20г. по описа на РСТ. От събраните по делото доказателства безспорно се установи съществуването на договорите за мобилни услуги, сключени между ищеца и ответника. Безспорно е, че последният не е изпълнил задълженията си за плащане на абонаментните такси и мобилни услуги, както и лизинговите вноски, за закупеното от него мобилно устройство.

Ищецът безспорно е доставчик на електронни услуги, поради което отношенията между страните попадат под правната регламентация на Закона за електронните съобщения. В чл. 228, ал. 1 ЗЕС са регламентирани по императивен начин минималните изисквания към съдържанието на

индивидуалните договори: "Индивидуалният договор при общи условия между предприятието, предоставящо обществени телефонни услуги, и крайния потребител съдържа най-малко: 1. идентификационни данни на крайния потребител; 2. телефон /факс, електронен адрес/ и адрес на крайния потребител; 3. вид и описание на услугите; 4. срок на ползване на услугите; 5. цени, ценови пакети или тарифи, условия и срокове на плащане; и 6. условия за продължаване и прекратяване на индивидуалния договор. Видно от приложените към делото договори, те са съобразени с тези императивни изисквания. По императивен ред са регламентирани и минималните изисквания към приложимите общи условия- чл.227 от ЗЕС. Настоящият съдебен състав приема, че ищецът не е допуснал нарушение на правилото, установено в чл. 225 от ЗЕС, съгласно което предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги на крайни потребители, са длъжни да спазват принципите за прозрачност и равнопоставеност съобразно вида на използваната технология, категориите абонати, обема на трафика и начина на плащане и да не допускат предимства за отделни крайни потребители или група потребители при едни и същи услуги. В този смисъл, неоснователно се явява твърдението на ответната страна за недобросъвестност на ответника – доставчик и нарушение от негова страна на принципа на прозрачност, пропорционалност и равнопоставеност. Приложените по делото ОУ напълно съответстват на разпоредбата чл. 227, ал.1 от ЗЕС, съгласно която Общите условия на договора с крайните потребители следва да съдържат посочените в цитираната разпоредба клаузи, в т.ч. видове, описание и качество на услугите, включително услуги за поддръжка и услуги по обслужването на клиенти, както и начини за достъп до тези услуги (чл. 227, ал.1, т.3, б."д" от ЗЕС), начини за получаване на актуална информация за цени на предлаганите услуги, всички приложими тарифи и такси за поддръжка, предлаганите начини на плащане и всички разлики в разходите, произтичащи от различните начини на плащане (чл. 227, ал.1, т.8 от ЗЕС). Ищецът в качеството си на предприятие, което предоставя обществени електронни съобщителни услуги, е посочил изрично в индивидуалния договор, при общи условия с потребителя, цени, ценови пакети или тарифи, условия и срокове за плащане. Процесният индивидуален договор, както и приложените общи условия съдържат изискуемите данни относно

видовете, описанието, количеството и качеството на твърдените услуги, относно начините за достъп до тези услуги, относно начините на предоставяне и ползването им, за лицата, които ги предоставят съдържат актуална информация за цени на предлаганите услуги, всички приложими тарифи и такси за поддръжка, предлаганите начини на плащане и всички разлики в разходите, произтичащи от различните начини на плащане.

Неоснователно е възражението на ответника, че приложената по делото фактура, не установява по размер задълженията му по двата договора. Приложената на л.12 от делото фактура, ясно сочи размера на дължимите от ответника задължения по договора за мобилни услуги и задълженията му по договора за лизинг.

С оглед на горното и съгласно доказателствата, съдът намира, че вземането на ищеца от ответника за сумата от 133.59 лв., представляващи незаплатени далекосъобщителни услуги за периода от 25.06.2018г. - 24.09.2018г., както и вземане в размер на 36.33 лв., представляващи неизплатени лизингови вноски за мобилно устройство LENOCO C2 Blak, за периода ноември 2018 г. до месец май 2019 година, съществува.

Ответникът следва да понесе отговорността за сторените от ищеца разноски в настоящото и заповедното производство.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че вземането на "Теленор България" ЕАД, ЕИК 130460283 гр.София, съдебен адрес гр.София, бул. "България", № 81, ет.8, ап.22, адв. В. П. Г. САК от Д. М. Д. ЕГН ***** от *****, представяван от назначения му особен представител адв. П.Н. АК Търговище, за сумата от 133.59 лв., представляващи незаплатени далекосъобщителни услуги за периода от 25.06.2018г. -24.09.2018г., както и вземане в размер на 36.33 лв., представляващи неизплатени лизингови вноски за мобилно устройство LENOCO C2 Blak, за периода ноември 2018 г. до месец май 2019 година, съществува, ведно със законната лихва от 29.05.2020 година, за която е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №

223/01.06.2020 г. по ч.гр.д. № 521/20г. по описа на РСТ, **СЪЩЕСТВУВА** на осн. чл.422,ал.1 вр. чл.415,ал.1 от ГПК..

ОСЪЖДА Д. М. Д. ЕГН ***** от *****, представляван от назначения му особен представител адв. П.Н. АК Търговище да заплати на „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283 гр.София, съдебен адрес гр.София, бул. “България“, № 81, ет.8, ап.22, адв. В. П. Г. САК разноските по ч.гр.д.№ 521/20 по описа на РСТ, в размер на 205 лв., на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Д. М. Д. ЕГН ***** от *****, представляван от назначения му особен представител адв. П.Н. АК Търговище да заплати на „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283 гр.София, съдебен адрес гр.София, бул. “България“, № 81, ет.8, ап.22, адв. В. П. Г. САК, разноските в настоящото производство, в размер на 405 лв., на осн. чл. 78,ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд- Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____